

2023/02

kendel KÖZÖSSÉG

MENNI VAGY
MARADNI?

ÉRTELEM
ÉS ÉRZELEM

ERŐD: ISUZU D-MAX

VENDEL ÉS
A PIROS TRAKTOR
Vendel mese

Keréketört Amerika

Lakberendezési
irányzatok 2024

Kedves Olvasóink! Köszöntök Mindenkit!

Eljött az ideje, és olvasói köszöntőt írok, amelyben szeretnék átadni egy kis ízelítőt a kendeles létről, életéről.

Elmondhatom, hogy életem jelentős részében, több mint 28 éve dolgozom itt.

Emlékszem a régi kollégákra, azokra is, akik mára már nincsenek nálunk, ám meghatározó alakjai, személyiségei voltak a Kendelnek. Éltre szóló barátságok kötődtek, van, akinek a hiánya még mára sem mérséklődött. Az új munkatársaink érkezése mindig izgalmas volt, és szintén sok jó kollégával bővültünk, akik gyarapították, és jelenleg is építik cégünket.

A Kendelnél sokat tanultam, fejlődtem, találkozhattam új emberekkel, megismerhettem új technológiákat, anyagokat. Mindig legjobb tudásommal, szakmai hozzáállással tettem és teszem a dolgomat, nem szívelem a gyenge megoldásokat, a gagyit! Sok-sok visszatérő megrendelővel találkozom, akik mondják, hogy 20-28 éve nálam vásároltak, és megállta a helyét az adott tanács, most pedig a gyerekeknek vagy unokájuknak is ilyen jót szeretnének! Ez örömmel tölt el, jól esik, és a cégnek is jó. Ilyenkor úgy érzem, hogy jó helyen vagyok, igen, ez egy jó hely!

Fontos számunkra az ügyfelünk, és fontos a család, az ember; odaállunk a feladatok elé, és odaállunk, ha támogatni, adni kell; színes rendezvényeket, aktivitásokat szervezünk gyerekeknek, felnőtteknek; családjainkkal együtt kirándulunk;

bohókás, ám tartalomas, céltudatos kisfilmeket készítünk, hogy legyen miből táplálkozni, mert az ember szellemét az élmény táplálja.

Visszaemlékezve annak idején is jó néhány céges-családi programon vehettünk részt, amelyet Kaszti Tamás szervezésében és jóvóltából tölthettünk el egy-egy erre alkalmas, akár mendencés szálláshelyen vagy akár saját otthonában vendégül látva bennünket.

Kötetlenül beszélgettünk nyáron az árnyas faszor alatt ülve, halászlét szürcsölve, gyertyafénynél a meglévő és jövőbeli dolgokról, míg gyerekeink az ősfás kertben körülöttünk rohangáltak, játszadoztak, barátkoztak. Még mindig érzem a finom házi pálinka ízét, kinek-kinek a saját főzetéből szívesen és gyakran kínálgatva.

Részt vehettünk szórakoztató csapatépítő programokon, céges hétfvégeken, amelyek azért csapattá formáltak bennünket.

Az új, modern székelyhelyekre jó érzéssel jövünk dolgozni, és az üzletfeleinket is jó ilyen körülmények között fogadni.

Köszöntőnek egy kicsit hosszúra nyúlt, ám írás közben folyamatosan törnek fel az emlékek, érzések egy ilyen időtávlattól.

A magazinunkhoz mindenkinek jó olvasást, szórakozást kívánok, hiszen sok érdekes dolog található benne.

Jó egészséget!
Hajrá Kendel!

Kecskés Péter
kendeles

Kiadó és szerkesztőség: Kendel Kft. 8000, Székesfehérvár, Palánkai u.2.

Tel.: +36-22-200-360 • E-mail: kendel@kendel.hu

Felelős vezető: Kaszti Tamás ügyvezető • Felelős szerkesztő: Szolnoki Tamás kereskedelmi vezető

Szerkesztő: Áldott István marketing-koordinátor Lektorálás: Milla-Mudri Anna

Tördelés, grafikai munka: Varga Gábor Farkas Nyomda: Ronin nyomda - Kiss Zoltán

Címlap fotó: Németh Betti

TARTALOM

KÖSZÖNTŐ	2
MENNI VAGY MARADNI?	3
VÉGSŐ MEGOLDÁS AZ EPS ÚJRAHASZNOSÍTÁSÁRA	6
LABERENDEZÉSI IRÁNYZATOK 2024	7
ERŐD: ISUZU D-MAX	10
ÉRTELEM ÉS ÉRZELEM	13
GÁL BALÁZS INTERJÚ	16
ÉPÍTŐIPARI CÉGEK RÉSZVÉTELE A DUÁLIS KÉPZÉSBEN	17
KERÉKBETÖRT AMERIKA	20
VENDEL MESE - VENDEL ÉS A PIROS TRAKTOR	24
ÚJJÁSZÜLETÉS	47
TÁVOLI MÉGIS ISMERŐS	46
KULCS A KISZÁMÍTHATÓ ÉPÍTKEZÉSHEZ	41
HATÉKONY ELSŐSEGÉLY	39
ERŐSEBB A GRAVITÁCIÓNÁL	35
A MAPEI ÚTTÖRŐ SZEREPE A MAGYAR SPORT VILÁGÁBAN	33
TÁMOGATÁS AZ ALAPOKTÓL	31
MINT MACKÓSAJTBAN A BRUMMOGÁS...	29
VENDEL MESE - KÉT KERÉKEN A TÓ KÖRÜL	28

MENNI VAGY MARADNI?

Néha előkerül ez a téma baráti beszélgetésekben, ismerősök, ha szóba kerül, valamilyen módon állást foglalnak. Van, aki biztatja környezetét a távozásra, van, aki el sem tudja képzelni máshol az életét. Gondoltam, én is elmondom a véleményemet.

Nem kisebb dologról van szó, mint saját sorsunk alakulásáról, de még inkább alakításáról.

Amikor István kollégám felvetette, hogy írjak erről, egy korábban hallott személyes történetem kapcsán, nem gondoltam, hogy ennyire nehéz lesz megfogni a témát. Úgy döntöttem, hogy valamiféle villanásokkal, rövid okosságokkal próbálom szemléltetni, hogy mi is a véleményem.

A bölcs remete

(A történetet, egy ehhez hasonló, bölcsességeket tartalmazó könyvből vettem át)

Egy ifjú vándor útja során találkozik az út szélén ülő remetével. Kérdezi:

– Miért ülsz itt?

– Hogy tanácsot adjak az erre járóknak – hangzik a válasz. Azt gondolja az ifjú, hogy beljebb húzódva az erdőszélen meglesi, milyen tanácsokat ad az öreg. Nemsokára érkezett egy láthatóan feldúlt ember.

– Merre tartasz vándor? – kérdezi szelíden a remete.

– Keresek egy jó helyet, ahol nyugodtan élhetek. Ott lenn a völgyben, az a város. Ott jó emberek laknak? – kérdezi a vándor.

– Hát, ahonnan te jössz, ott milyen emberek laknak? – kérdez vissza a remete.

– Ne is mond! – kesereg a vándor – hiszen pont ezért kell menekülnöm, mert ahonnan jövök, borzasztó rossz emberek élnek.

– Hát akkor, ide nem menj, mert itt is gonosz emberek laknak! – csóválta a fejét a bölcs. A vándor irányt váltva, lehajtott fejjel ballagott tovább. Kisvártatva egy újabb utazó érkezik. Vidáman szólította meg az út szélén üldögélő öregget.

– Abba a városba tartok, ott lenn a völgyben. Tudod-e, hogy ott milyen emberek élnek?

- Hát, ahonnan te jössz, ott milyen emberek laknak? – hangzik újra az öreg kérdése.
- Nagyon jó emberek, mindenki szereti és tiszteli egymást. Azért kell eljönnöm, mert kihalt a családom, próbálok máshol új életet kezdeni.
- Menj bátran ebbe a városba, itt is jó emberek laknak, biztosan jól fogod magad érezni! – bízatta az öreg a vándort.
- Az ifjú megvárta, amíg a vándor távozik, és méltatlankodva rontott a remetére.
- Miért mondtál kétfélet a két vándornak, hiszen becsaptad őket?
- Tudod fiam, az emberek körülöttem pont olyanok, amilyen te magad vagy!

Hol találd meg a boldogságot?

(Paulo Coelho Az alkimista című könyvének, benem létrejött lenyomata kapcsán. A könyvet csaknem húsz éve olvastam.)

A fiatal spanyol pásztorfiú kalandos története azt az utat mutatja be, amikor az álmainkban megjelenő anyagi gazdagságért képesek vagyunk

elmenni akár a világ végére is.

Veszélyekkel teli útján többször kirabolják, és veszt el minden anyagi erőforrását. A kitartása és a szeme előtt lebegő cél, hogy gazdag legyen, minden nehézségen átsegíti.

Számomra a könyv legfontosabb üzenete: a főhős az útját végigjárva végül a kaland kiindulópontjába visszatérve találja meg az igazi boldogságot. Felmerül a kérdés: ha otthon marad, és nyitott szemmel és lélekkel jár, vajon akkor is megtalálja a boldogságot? Vagy mindenképpen kellett hozzá az út?

Ezt mindenki saját beállítottsága, értékrendje és tapasztalata alapján válaszolja meg!

A személyes történetem

Édesanyám néhány éve mesélte el...

1957 januárjában, az ismert ötvenhatos események után, felkerekedett a falu több családja, hogy szerencsét próbáljon az új világban, kihasználva az adódott lehetőséget. Akkoriban sokan tettek így.

Édesapám buszsofőr lévén „elkötötte” a bányászjáratot, és készülődtek az utazásra. Mindenki hozta a legfontosabb dolgait, amiket néhány bőröndbe bele tudott szuszakolni. Néhány karon ülő kisgyerek is várakozott, hogy végre elinduljon a busz. Biztos nagyon izgatott volt a társaság, hiszen nemcsak törvénytelen dolgot készültek megtenni, hanem mindenki tudta, hogy nagyon fontos döntést hozott meg az elmúlt hetekben, napokban. Már csak néhány óra, és odaát vannak a végtelen lehetőségek birodalmában.

Különös fordulat történt. Édesanyám egyszer csak zokogva állt fel és kiáltotta: „Képtelen vagyok elmenni, nem tudom itthagyni szüleimet és az otthonomat! Nem megyek sehova!”

Gondolom, milyen síri csend lett először, aztán milyen felháborodás. Miután édesapám volt a sofőr, mindenki itthon maradt...

Érdekes, hogy erről a történetről milyen későn mesélt csak édesanyám, és a faluban sem hallottam róla soha. Pedig ismertem azokat az embereket, akik ott voltak a buszon. Persze akkor más világ volt, ki terjesztette volna ezt a sztorit egy 8-10 éves gyereknek. Mi mehetett végbe bennük, a készülőds alatt és azután, hogy az egész terv meg hiúsult? Milyen álmokat szőttek az új életükhöz? Vajon megbánták, hogy itthon maradtak? Milyen viszonyban voltak ezek után a szüleimmel? Pedig még 17 évig élt együtt ez a közösség a faluban, mielőtt elköltöztünk Nagykanizsára 1974-ben. Én gyerekként ebből nem éreztem semmit, persze nem volt mit éreznem, tudatlanul...

Mi lett volna, ha akkor édesanyám nem áll fel, és nem akadályozza meg azt az utazást?

Biztosan nekem is másként alakul az életem. Csak évekkal később születtem meg. Odakint is megszülettem volna?

Szóval így kezdődött az a történet, ami az életem lett mostanáig...

Már 10 évesen tudtam, mi akarok lenni, mivel akarok foglalkozni, ha felnőtt leszek. Szépen mentek a dolgok a maguk útján, igazán soha nem éreztem, hogy legyőzhetetlen nehézségekkel kellett volna megküzdenem. Sorra végeztem el azokat az iskolákat, amelyek szükségesek voltak a szakmámhoz.

A szakközépiskola és főiskola után ráadásként az egyetem, és 1994-ben építészmérnök lettem.

Gyerekkoromban családukkal éltük az egyszerű munkáscsaládok életét, viszonylagos jólétben, soha nem éreztem, hogy hiányozna valami az életünkből. Kiterjedt rokonságunk lévén sokat utaztunk. Bejártuk a környező országokat, a magyarlakta régiókat, mintha itthon lennénk. Persze érzékeltem a helyi kultúra sajátosságait, amit inkább érdekesnek tartottam, mint idegennek.

Az iskolában az ünnepek alkalmával énekeltek a Himnuszt meg a Szózatot. Valahogy megta-

nították velünk átélni azokat a szavakat, amelyeket remegő ajakkal és lábbal énekelünk.

Aztán később, a meccsek előtt, már felnőttként a szobában is felállva harsogtuk együtt a barátokkal. Nem beszéltünk sokat a hazafiságról, arról a hovatartozásról, amit a sorsunktól kaptunk, de egyszerűen magától értetődő volt minden, hogy itt a hazánk, itt fogjuk leélni az életünket.

Aztán kinyílt a világ. Mindenki számára.

Sokat utaztam, a világ 50 országában jártam, most már turistaként. Csodálatos helyek, érdekes emberek, de maradt az érzés: hazajönni, és itthon lenni nagyon jó!

Két felnőtt lányom külföldön él. Ők már mást gondolnak a hazáról, mást tartanak fontosnak.

Elhibáztam valamit? Vagy az ő sorsuk ezt hozta nekik? Nehéz megválaszolni.

A nemzeti érzés ma már szitokszónak számít, pedig nem zárja ki más emberek és kultúrák elfogadását és tiszteletét. Sőt, meggyőződésem, hogy ez az erős kötődés biztos lelki alapot nyújt a népek közötti együttműködéshez és a békés egymás mellett éléshez.

Szóval 57-ben a sikertelen utazás miatt itthon maradtunk. Mindent, amit létrehoztam, ide köt, ahhoz a helyhez, ahol élek. Mégsem fizikai kötődést jelent számomra, hanem egy mindent betöltő érzést, azt a boldogságot, amit a családom, a barátaim, a munkám és a környezetem ad nekem.

Bízom benne, hogy a bölcs remete kérdésére mindannyian jól válaszolunk. Jó emberként mind egy, hogy maradsz vagy mész.

Biztosan megtalálsz a boldogságot!

Barátsággal
Kaszi Tamás

VÉGSŐ MEGOLDÁS AZ EPS ÚJRAHASZNOSÍTÁSÁRA

A közhiedelemmel ellentétben a polisztirolhab nem környezetszennyező, sőt újrahasznosítható. A környezetet terhelő, szabadba kikerülő műanyagok mennyiségének csökkentésére több ország tett már lépéseket, de a Hollandiában most induló üzem igazán előremutató és nagy lépés ebben a folyamatban.

2021. június 16-án a hollandiai Terneuzenben, az Európai Unió LIFE programjának támogatásával átadták azt az üzemet, amely a bontási hulladékká váló építési polisztirolhabot (EPS), és annak adalékanyagait hasznosítja újra. A PolyStyreneLoop üzem indulása jól mutatja, hogy az EPS-hulladék feldolgozása nagyléptékű, zárt körfolyamatú technológiával műszaki és gazdasági szempontból is megvalósítható.

A PolyStyreneLoop üzem felépítésében és működésében is egyedülálló. A létesítményt a PolyStyreneLoop szövetkezet építette, ami a polisztirolhab értékesítési lánc több mint 70 vállalatát tömörítő együttműködés. Tagjai közé tartoznak a polisztirolalapanyag-gyártók, a szigetelőanyag gyártói, az adalékanyagok beszállítói, a feldolgozók és az újrahasznosítók, valamint az EUMEPS, az expandált polisztirolhab európai gyártóinak szövetsége.

A PolyStyreneLoop üzemben alkalmazott Creasolv® eljárás során a Hollandiából, Németországból és más országokból származó, polisztirolhabot tartalmazó bontási hulladékot speciális oldószert tartalmazó tartályokban oldják fel. A szűréssel leválasztott szilárd szennyeződés (ragasztó, cement

és hasonló) az égetőbe kerül, majd egy másik folyadék a polisztirolt gélle alakítja, és elválasztják a technológiai folyadékoktól. A tisztítás után a gél alapanyagként felhasználható polimer granulátum-má alakítják, a folyadékot pedig az adalékanyaggal együtt desztillálják, és zárt körben újra felhasználják. A brómtartalmú égéskésleltető anyag a visszanyerő egységben (BRU) kezelt iszapban marad és onnan kinyerik.

– Ez az üzem jól mutatja, hogy az EPS-ipar folyamatosan javítja a termék újrahasznosítását – mondta Lein Tange, a PolyStyreneLoop társigazgatója. - Ennek az üzemnek az a célja, hogy előkészítse az utat hasonló EPS-újrahasznosító üzemek építéséhez Európa többi részén.

A terneuzeni üzem évente 3.300 tonna építési polisztirolhab bontási hulladékanak újrahasznosítására képes. Mindezzel igazolni látszik ezen újrahasznosítási folyamat műszaki, gazdasági és kör-

nyezetvédelmi életképessége, amelyben a HBCD-t tartalmazó polisztirolhabok is teljes mértékben integrálhatók a körforgásos gazdaságba ahelyett, hogy kiesnének az újrafelhasználásból.

– Igazi plusz, hogy az üzem nemcsak a jelenleg keletkező hulladékról, hanem a régebbi hulladékról is gondoskodni tud – mondta Jan Noordegraaf, az üzem társigazgatója. – Ráadásul mindezt nagyjából ugyanolyan energiabefektetéssel tudjuk megtenni, mint amilyen a mechanikai újrahasznosítás, emellett az általunk felhasznált energia kizárólag szélenergiából származik.

A PSLoop üzem célja bemutatni az EPS építési hulladék végtelenített újrahasznosításának lehetőségét, a jövőbeli tervek között pedig szerepel az extrudált polisztirol újrahasznosításának kialakítása is.

www.austrotherm.hu

Lakberendezési irányzatok változása 2024–ben

Minden környezetünkkel vizuálisan foglalkozó terület kötődik a divathoz és annak változásához. Időről időre felbukkannak a múltból különböző korok, vagy földrészek idealizált, vagy éppen sematizált részletei, és hódítanak újra meg újra a legfrissebb technológiákkal karöltve.

A 2024-es évben már egyértelműen háttérbe szorult a nyers minimalizmus, mivel az emberek mélységet és dimenziókat akarnak látni az otthonaikban, így egyfajta színes minimalizmusba alakul át ez a stílus, úgyhogy nem szűnik meg teljesen. Ezért lett annyira népszerű például a tapéta, hiszen egyszerűen lehet megváltoztatni a helyiség hangulatát, nagyobb befektetett munka nélkül érdekessé teszi a tereket.

Az egyszerű vonalú bútorokkal berendezett, semleges jellegű dizájn életre kel az élénk színek kombinációjával. Színes csempék, vagy az egyszerű formák, színek kombinálása a mintás anyagokkal, a nyers minimalizmus élettel való megtöltését segíti elő. Az élénk színek és a különleges kontrasztok vidámságot és életet visznek a letisztult formavilágba.

A 2023-as évben is nagy előszeretettel használták a dizájnerek a távol-keleti, ázsiai motívumokat. Ez a vonulat a következő évben is megmarad, hiszen a gyártók most kezdenek igazán ráérezni az új irányzatú ázsiai elemeket tartalmazó termékek gyártására. Itt nem a különböző indonéz

A szerzőről:
Kegey Kriszti
Kri – Design
Belsőépítész, lakberendezés, bútortervezés, styling

Székesfehérvár,
Budapest
Tel: +36 20 483 4884
• info@kri-design.hu
• www.kri-design.hu

szobrocskákra gondolok, hanem például a növények sematikus használatára, ami az ottani éghajlat legyezőire is jellemző. Ezek kifinomultabb, letisztultabb, a minimalizmusból kiindult, kevésbé díszített, vagy áttekinthetetlen felületek. Természetesen a japán minimalizmus, amit Európában kissé átalakítva visznek tovább a tervezők, japandi néven továbbra is hódít. A japán életstílus nyugodt harmóniáját tükrözi, amely az európai bútorok használatával funkcionálisan is megfelel a mi kontinensünk ergonomiai követelményeinek. Nem újdonság az ezirányú vonzódás, hiszen a chinoiserie stílus már a XVIII. században a kelet-ázsiai dekorációs motívumokat használta. A XX. század elején pedig az art deco, amihez a modernista irányzatok társultak, már a japán minimalizmus kifinomult színkeverékeit és lakonikus formáit használta rendkívüli tervezési megoldásokkal kombinálva.

Keleties hatást mutat az organikus stílus is, amely harmonikus kapcsolatot teremt a belső tér világa és a természet között. Különösen jellemző erre az irányzatra a természetes anyagok használata, a kő, a fa, a bambusz, a len, a gyapjú és a rattan, ami viszont már csak kiegészítőként jelenik meg, nem úgy, mint eddig, egy-egy helyiség fő karakterjegyeként.

Formavilágában a geometrikus kontúrok helyett a lágyabb, gördülékenyebb vonalakat részesíti előnyben.

Természetes tónusok, például a földszínek, a zöldek, kékek és a lágy semlegesek a népszerűek. A növények elengedhetetlen részei annak, hogy életet vigyünk a helyiségbe, így a természet ihlette formatervezési minták, virág- valamint levélminták és állatformák használata szinte kötelező. Nagy hangsúlyt fektetnek a tervezők a természetes fényre, az üveg előlapok, átlátszó válaszfalak lehetővé teszik a környezet integrálását a helyiségen belül.

A fenntarthatóság, a környezetbarát anyagok részét képezik ennek a trendnek. Az újrahasznosított,

vagy újra felhasznált technológiával készült anyagok használata hozzájárul a fenntarthatósághoz.

A kényelmet és a hangulatot a kárpitozott bútorok, a puha szőnyegek, takarók teremtik meg.

Bár ezt a dizájnt a természet ihlette, itt is fellelhetők a minimalista elemek, amelyek a békéről és az egyszerűségről gondoskodnak a szobákban.

Az irányzat nyugtató légkört teremt a természet ihlette környezettel.

A 2023-ban tapasztalt modern retro dizájn tendencia folytatódik. Hívhatjuk „neoretronak”, vagy „retrofuturizmusnak” is, amely az 1950-es, 1960-as és 1970-es évekből származó elemeket keresztezi a jelenlegi tervezési elvekkel, majd hozza kortárs és modern formába. Az eredmény az elmúlt évtizedek izgalmas fúziója a mai funkcionalitással és technológiával.

A retro jellemző dizájnelemeket használ, mint például a geometrikus minták, erős színek, absztrakt formák, pop art elemek. A modern anyagok, a műanyagok, fémek, fényes felületek hangsúlyozzák a kortárs jelleget. A króm vagy alumínium fémes díszítőelemei mellett a múlt század közepének modern ihletésű nyomatait, csíkos és geometrikus mintázatú szöveteit láthatjuk.

A bútorokat letisztult formák, organikus vonalak és szemet gyönyörködtető kárpitok jellemzik.

Gyakran az elmúlt évtizedek ikonikus darabjait adják ki újra a mai technológia segítségével újrateremtve. A különleges és kényelmes bútorok esetében az új jelszó a funkcionalitás, kényelem és játékoság, az anyagok tekintetében pedig továbbra is a természetesség hódít. Különleges, nagyméretű, kényelmes fotelek divatja jött el. Az izgalmas, akár fonalgombolyagokra emlékeztető darabok szintén a hetvenes éveket idézik. Kedvelt anyag lesz ismét a bőr, amivel szokatlan és hatásos termékeket hoznak létre a tervezők a hagyományos bőrművesség és a hullámzó, kerekített formavilágú bútorok egyesítésével. A hangsúly mindenképpen a kényelemre tevődik át.

Merész, élénk színek jellemzik ezt a stílust. Az elkövetkező hónapokban gyönyörű meleg színek sokaságára lehet számítani, köztük sárgák, narancsok, barnák és vörösek. De megjelenik a piros is, amivel azért óvatosan bánjunk.

Élénk és vidám hangulatot teremtenek. Bár tartalmaz nosztalgikus elemeket is, zökkenőmentesen integrálja a modern technológiát és a funkcionalitást. A „neoretro” dizájn ösztönözi az egyéniséget, valamint a személyes ízlés kifejezését.

A fenntarthatóság egyre fontosabbá válik a világ számára. Az elmúlt években figyelemreméltó irányvonal bontakozott ki: a fából készült, kézzel készített bútorok folyamatos népszerűségnek örvendenek. Ez a trend a valódi kézművesség és a tartós anyagok iránti vágyat mutatja.

Ez a stílus, amelyet a skandináv kultúra befolyásol, egyre szilárdabban honosodik meg. A skandináv lakberendezés sokkal több volt mindig, mint egy esztétikai preferencia. Ez egy életforma, amely a belső tér minden elemében tükröződik. Továbbra is központi jelentőségűek a természetes elemek, mint a természetes fény, a kezeletlen fa, a kő, a len és pamut, valamint a hagyományos kézművesség.

A fenntarthatóság szempontjából fontossá váltak a régi bútorok, berendezési tárgyak, használt cikkek vásárlása és felújítása, restaurálása. Új alternatívaként kínálnak az újrahasznosításból származó alapanyagok, mint például a PET palackból készülő függönyök, a régi halászhálóból készült szőnyegek, vagy az újrahasznosított fából gyártott bútorok.

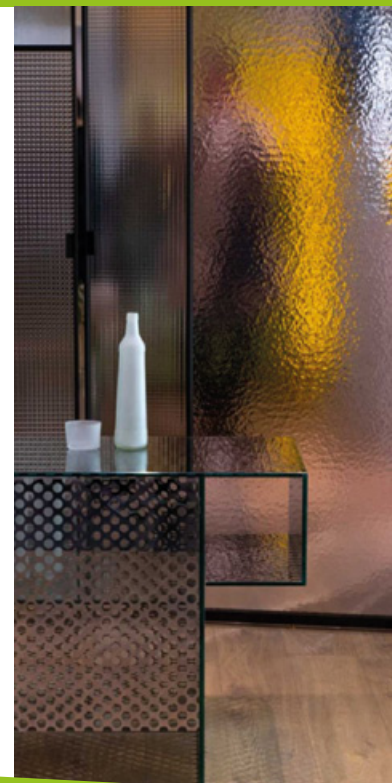
Mivel a fenntarthatóság korunk nagy kérdése, ez egy jó alternatíva lehet.

A kézműves termékek egyszerű eleganciája és a mutatós lakáskiegészítők jellegzetes skandináv megjelenést adhatnak a lakásoknak.

Érdekes trendváltozás, hogy a nyugat-európai lakberendezés és építészlet kezd elhagyni az évek óta népszerű nagy, nyitott, többfunkciós tereket. A világjárvány valóban megváltoztatta, hogyan rendezik be otthonaikat az emberek, és egyre erősebb a készlet, hogy több, különválasztott tereket hozzanak létre, hogy csendben, egyedül tölthessenek időt lakóik. Nagyon úgy látszik, hogy ezzel leáldozóban van az amerikai konyha léte, ami évtizedek óta töretlenül uralta a lakáson belüli térfelművelést.

2024-ben valószínűleg azt láthatjuk majd, hogy még a közös használatú helyiségekben is jobban elkülönülnek majd a különböző szerepű részek az otthonainkban, ahogy azt a családtagok szükségletei és igényei kívánják.

Összefoglalva, a jövő évre vonatkozó irányzatokban izgalmas időszaknak nézünk elébe a belsőépítészletben. Sok minden megengedett, a legtöbb irányvonal mindenki számára egyéni kereteket ad. Legfontosabb a kényelem, a természetes anyagok használata, és egyre nagyobb teret kap a fenntarthatóság, újrahasznosítás!

ErőD – Isuzu D-Max

Mindenki szereti a megbízhatóságot, a biztonságot, az erőt, a szépséget, a praktikumot. Ezeket a dolgokat keressük, kutatjuk aktív felnőtt éveinkben. Időnként, hogy a közelébe kerüljünk e fogalmaknak, észszerű kompromisszumokat kell kötnünk. Az Isuzu D-Max is egy ilyen történet.

A megjelenése egyértelműen maskulin, erőből duzzadó, figyelemfelkeltő. Vágyat ébreszt. Valami ősi, őstönös érzést mozdit meg az emberben, amit évmilliók óta hordozunk a génjeinkben. Talán az első mamutvadászatok során alakult ki, és mind a mai napig belénk égett. Birtokolni akarjuk, egygé akarunk válni vele. Magunk szeretnénk lenni az a nyers erő, dominancia, amit nemcsak sugall, sejtet, hanem ténylegesen ad is. Egy autó esetén, főleg ha az egy pickup, akkor a nyomaték a lényeg. Az 1900cm³-es dízelmotorblokk négy hengere 360Nm legnagyobb nyomatékkal tépi alattunk az aszfaltot. A konkurenciának van erősebb gépe? Természetesen. Elegendő, amit a D-Max nyújt? Bőségesen. Minden kikötői kocsmában akad egy erősebb matróz. A kérdés az, hogy mi mit keresünk, mi a célunk. S pontosan ez a lényege az Isuzu pickupjának!

Életünk során meg kell határoznunk célokat, amiket el akarunk érni. Ezekhez gyakran eszközök is kellenek. Az autó is egy eszköz. Mit nyújt hát nekünk a D-Max, mint eszköz, mint autó? Éppen azt a kompromisszumot, amit kivitelező, szerelő, terméket mozgató vállalkozóként kerestünk! Alapesetben szükségünk van egy személyautóra, amivel a hivatalos ügyeket járunk intézni, elérünk a munkahelyünkre, elvisszük a gyerekeket iskolába, és a család is azzal megy nyaralni. Azután meg kellene egy kis áru- és termékvuvarozó kapacitás. Ha pedig brigádod is van... Ez így elég nagy kihívás. Meg lehet oldani két-három járművel is, vagy azzal, hogy okosan döntesz, és bevállalsz egy autót, egy Isuzu pickupt!

A D-Max alapesetben egy nehéz terepen is elboldoguló, erős haszonjármű. Mindig is voltak ilyenek. A csavar ott van a történetben, hogy a külső divatossá tétele, és a belső kényelmének optimalizálása lehetővé teszi az egyszerű választást, a három vagy egy autó, de milyen dilemmában. A külsőt nem kell magyarázni. Olyan a megjelenése, hogy bárhol vállalható. Nem lóg ki egy építkezésről, vagy egy gyártóüzem főépülete elől. Ugyanakkor szemet gyönyörködtető egy étterem parkolójában is, ahová üz-

leti ebédre érkezünk. A gyermekek is büszkén szállnak ki egy ilyen kocsiból az iskolánál. Tehát a külső eltalálta az arany középutat. Ugyanakkor ez nem csak a külsőről szól. A belső kialakítás olyan komfortos, esztétikus, hogy családi, üzleti autónak is megfelel. Minden kívánható kényelmi és biztonsági extrát tartalmaz, ami hosszú utakon is pihentető megérkezést és nyugalmat eredményez. Ezzel együtt az sem lesz disszonáns, ha a munkavédelmi bakancsos kollégák összesárosszák a lábához rakható gumitálcákat. Az Isuzu D-Max olyan, mint a színpaletta két alapszíne, a fekete és a fehér. Megy mindenhöz. Ez pedig óriási dolog, nagy előny, ha vállalkozóként okosan ki tudjuk használni.

Természetesen több felszereltségi szinttel vásárolható meg. Tehát tovább finomíthatod a dolgot az igényeidnek, szükségleteidnek megfelelően. Inkább munkára használsz el a felszereltséget abba az irányba! Esetleg több a magánélet és a protokoll? Válassz ehhez megfelelő modellt!

Megosztok néhány dolgot, amit lényegesnek tartok az elmúlt napok tapasztalatai alapján. Az autó egyértelműen tekintélyt parancsoló a közlekedés többi résztvevője számára. Mindig előzékenyek voltak. Ennek oka részben a méret, a domináns megjelenés. A másik ok pedig, hogy sokan meg akarták nézni közelebről. Gyalogosok a járdáról elismerő pillantásokkal mutogatták egymásnak, az autósok menet közben, lassítva, át-át nézve mérték fel ezt a ragadozót. A D-Max sztárként vett részt a forgalomban.

A motor és a váltó együttese sajátos karakterisztikát mutat. A már említett 1,9 literes, 163 lóerős turbós dízelmotornak üresen is 2 tonnás kasztnit kell lendületbe hoznia. Ez szép kihívás, és nem tagadom, hogy szokni kell a használatot. Nálam a hat sebességes, manuális váltóval felszerelt modell volt. Egyes és kettős fokozatban határozottan kell a gázra lépni, mert alacsony fordulaton még nem áll rendelkezésre a megfelelő nyoma-

FÁBIÁN

AUTÓ

www.fabian.hu

fotók:
Németh Betti

ték. Aztán harmadiktól már kismul a teherautós hangoskodás és vibráció. Onnantól kezdve nem hallatszik a dízeles orgánus, eltűnik a turbólyuk és a rezgések. A 360Nm nyomaték elegendő a karosszéria lendületes mozgatásához, de a D-Max nem az autópályák ördöge. Lehet vele gyorsan menni, de ez a gép nem egy sprinter, inkább egy hosszútávfutó és egy terepfutó keveréke. Az igazat megvallva, valahogy az egész szerkezet arra ösztönzi a vezetőjét, hogy nyugodtan tartsa az éppen aktuális sebességhatárokat. Olyan, mint egy falkavezér hímege. Pusztán a jelenlétével irányítja az eseményeket. Persze, ha kell, akkor tud harapni, de erre ritkán van szükség. Ez a gép egyszerűen nem erről szól. Nehéz ezt megfogalmazni, ezért mindenkinek, aki potenciálisan autóvásárlás előtt áll, javasolom, hogy igényeljen teszthezért. A SUV járműveknél magasabb üléspozíció szenzációs ki- és előrelátást biztosít. Lényegesen biztonságosabb érzetet ad, hogy akár több száz méterre előre, tucatnyi autó felett látszik már a következő forgalmi helyzet.

A belső kialakítás egyértelműen személyautós. Ehhez képzeljük hozzá a jármű hosszából és szélességéből adódó elképesztő méretű belső teret. A 185 centis magasságomhoz beállított vezető ülés mögött is kényelmesen és bőségesen elférek a nagyvonalú lábtér miatt. A kéztönzés

klíma határozottan, gyorsan lehűti a belső teret. Természetesen a hátsó traktusba is továbbítva a nyári forróságban megváltó hatású, hűs levegőt. A középkonzolon elhelyezett, nagyméretű érintőképernyőn jól áttekinthető az egyszerű felépítésű menürendszer. Tárolórekeszből kismillió van. Nagyon imádtam például, hogy minden ajtóba integrálva van egy-egy olyan palacktartó, amibe nagyméretű ásványvíz is elfér. Sokat hallgatok zenét út közben, ezért értékeltem a gyári hifi-rendszer teljesítményét és mély hangzását.

A pickup rendszerből adódóan a csomagok a műanyag borítású raktérbe kerülnek, amelyet ennél a modellnél egy rolós rendszerű, könnyen kezelhető fedél zár le. A padló megfelelő tapadású, ezért nem szánkáznak a csomagok menet közben sem. A kapacitása pedig több, mint elegendő.

A biztonsági felszerelések listája tulajdonképpen mindent tartalmaz, amiről valaha hallottam. Nagyon tetszett, és hasznosnak találtam, hogy parkolóból tolatva, kiállva figyelni a keresztirányú forgalmat, és jelzi, ha jármű közeledik. Ez egy nagyon hasznos rendszer egy ilyen hosszú autó esetén.

Manapság már nem annyira illik ilyet leírni, de itt ki kell mondanom, ez nem női autó. Ez sokkal inkább egy klasszikus példája annak, amiről a százszentendős múltra visszatekintő, japán Isuzu szól. Itt a nyers erőttől duzzadó munkagépre öltönyt húztak, kitanították, megfésülték, majd belökték a bálterembe, ahol a high society mulat. Határozottan férfikezelt kívánó gépsárkány, annak minden előnyével és kompromisszumával. Kívülről egy vonzó rosszfiú, egy macsó. De ez csupán a felszín. Valójában a kemény külső érző szívet takar. Ha személyiséget kellene neki adnom, akkor inkább egy apa, egy családfő ez a jármű. Határozottan, dolgozik, gondoskodik. Úgy összegezném tapasztalataimat, hogy ez a pickup garantáltan a család, a kollégák és a te kedvenced lesz! Az otthon nyugalmával, biztos, erős adó hátterével szolgál, védelmez. Olyan, mint egy erőd. Biztos pont, számíthatsz rá!

Áldott István

A szerzőről:

Grósz Ákos
alapító
AI Market Europe

KERESÉS

Gondoljunk csak bele, hogy mennyi időt tud elvinni az, hogy a számunkra releváns válaszokat a világháló összeszedjük. Hiába van ott a Google keresőmotorja, egyszerűen a fő feladatok - rendszerezés, relevancia eldöntése, információk összecsatolása - ezek mellett is ránk marad. Amennyiben csak egyszerűen egy jól megfogalmazott kérdést felteszünk a keresés tárgyában, az MI azonnal megadja a választ. Ezzel akár több órát spórolhatunk. Jó néhányszor megéltem már ennek az örömét. A legegyszerűbb példám a webfejlesztéshez kötődik. Egy fejlesztő felületen megakadtam egy hibával, és eszembe jutott, hogy legutóbb egy hasonló elakadásnál legalább egy, másfél óra eltelt, amire a neten és szakmai fórumokon végigböngésztem a válaszokat, és nagy nehezen megtaláltam azt, amit kerestem. Ez az MI használatával annyiból állt, hogy leírtam részletesen, mi a problémám, mit szeretnék megoldani, és azonnal megadta a választ. Felszabadultam, meglepetten és elégedetten dőltem hátra a székben 2 perc után.

LUSTASÁG

Tévhitnek tartom, hogy az MI miatt ellustulnánk, hisz sokkal gyorsabban tudunk tanulni általa, ráadásul új dolgokkal is meg kell ismerkednünk, továbbá a felszabaduló időt kedvünkre használhatjuk. Én például arra használom fel, hogy valami újat tanuljak. Szerintem a lustaság ellenszere a természetes kíváncsiságunk, a potenciál felfedezése és az izgalom, ezek visznek előre. Nehezen tudom elképzelni, hogy lusták legyünk, amikor egy ilyen felfedezésre váró világ van előttünk. Gondolok itt most az MI világára, a közösségekre, akik ezeket az eszközöket fejlesztik, de arra is, hogy a saját belső világunkban milyen új potenciálok nyílhatnak meg ennek a technológiának köszönhetően. Mit érhetünk még el a tegnaphoz képest, amikor nem volt a kezünkben ez a lehe-

tőség. Előfordulhat, hogy egyelőre nem mindenki látja így, de amennyire fontosnak tartom átadni az MI által elhozott új világot, olyan fontosnak tartom a szemléletmódom megosztását is.

FÜGGŐSSÉG

Úgy tűnhet, hogy függhetünk ettől az eszköztől. Ebben már van gyakorlatunk, hisz valahol minden függés, ami rajtunk kívülálló, és nélküle nem tudunk működni. Az autótól az okostelefonon át sok minden szóba jöhet. Szerintem tudatosság és döntés kérdése, hogy mennyire akarunk függeni az eszköztől. Elkényelmesedhetünk, viszont a függés ott kezdődik, amikor az eszköz nélkül nem érezzük magunkat egésznek, mintha nem lennénk teljesértékűek nélküle. Amennyiben erre tudatosak vagyunk, vagyis azok lennénk, akkor az élet sok területén élhetnénk meg a függetlenséget, a szabadság valódiságát. Ennek tükrében az MI egy újabb eszköz, amitől vagy függővé válunk, vagy csak egy eszköz marad, ami segít, ám nélküle is képesek vagyunk létezni. Ez megint csak önismeret és hitrendszer kérdése.

Köszönöm, hogy elolvastad a cikket! Bízom benne, hogy hasznos információkkal szolgált az MI technológiákról. Egyben szeretném, hogy tudd, ezt a cikket közösen alkottam a Chat GPT-vel és a Perplexity AI-val, hogy azt is demonstráljam, milyen egy közös munka gyümölcse a mesterséges intelligenciával. Az MI óriási potenciállal rendelkezik, és lehetőséget nyújt a vállalászási sikerek növelésében. Fontos, hogy az MI-t helyesen és etikusán alkalmazd. Mindig tartsd szem előtt a tanítás emberi vonatkozásait, és a technológia használata mellett is tarts fenn személyes kapcsolatot az ügyfeleiddel és főleg a kollégáiddal. Bízom benne, hogy ez a cikk inspiráló volt számodra, és segített új perspektívákat nyitni az MI felhasználására.

www.nextlevelmarketing.hu

Vendel-házak

Itt érdeklődj: szolnoki.famas@kendel.hu +36-30-486-5815

**Ha van egy telked,
mi megalkotjuk otthonodat!**

- AA++ energiahatékony téglaház
- 5 hónap alatt kulcsrakészen
- átgondolt alaprajzi elrendezés
- 85-100 m², 490 000.- Ft/m²-től

GÁL BALÁZS

interjú

Balázs, tulajdonképpen te mivel foglalkozol az építőipari kivitelezésen belül?

- Kőműves munkákkal: falazás, vakolás, hőszigetelés, burkolás, térkövezés.

- Van kedvenc munkafolyamatod?

- Igen, a hőszigetelés. De egyre jobban érdeklődöm más technológiák iránt is. Például manapság kezd divatba jönni a csiszolt betonpadló, mint végső, látszó felület. Szeretném megtanulni ennek az elkészítését. Ez egy új dolog. De vannak olyan régi, majdnem feledésbe merült technikák, módszerek, amik kedvesek számomra, és szakmailag nagyon érdekesnek találok őket. Ilyen például a szalmaházal való munka. Volt szerencsém egy ilyennek a belső vakolását kivitelezni. Homok-mész keveréssel manapság ritkán kerül szembe az ember. A szalmaház klímája pedig elképesztően jó volt. Elődeink nagyon tudtak valamit. Tisztelem ezt a tudást, és szeretnék ezekből is minél többet elsajátítani, kipróbálni. Terveim között szerepel a kemenceépítés megtanulása is. Alapvetően hobbi szinten érdekel a dolog, nem ebből akarok megélni. Egyszerűen szeretem ezeket a régi technikákat. Előtte van a kép, hogy a saját kenyerünket megsütjük az általam készített saját kemencében.

- Elég idilli kép.

- Igen, de azt hiszem, ez így természetes. Szintén amatőr szinten érdekel a borászat. Van egy kis szőlőbirtokom, ahol főleg olaszrizling terem, abból próbálok saját bort előállítani, több-kevesebb sikerrel. Édesapám hagyatéka, igyekszem tovább vinni és fejleszteni a tőle kapott tudást. A borász-kodással is szeretnék többet foglalkozni a jövőben.

- Úgy tudom, hogy nemrég megszületett a negyedik gyermeked. Négygyerekes családfőként hogyan tudsz időt szakítani a család és a munka mellett ezekre az önmagukban is időigényes hobbiakra, ahogy te megfogalmazod őket?

- A legidősebb gyermekem 12 éves, szóval igen, eléggé le vagyok kötve otthon és a munkában is. Ugyanakkor képesnek kell lennem megteremteni az egyensúlyt a munka és magánélet között. Sok szervezést igényel, de elég derűs az élethez való hozzáállásom, ami sokat segít a nehezebb helyzetekben, és természetesen a családom támogatása sem elhanyagolható. Sok mindent bele lehet paszizni egy napba és életbe.

- Mióta is vagy kőműves?

- Nagyjából harminc esztendeje. A fehérvári Vörösmarty Mihály szakmunkásképzőben szereztem meg a szakmai alapokat. Aztán egy cégnél dolgoztam alkalmazottként öt évig. Amikor az a cég megszűnt, nem kerestem másik helyet, hanem megszereztem a mesteroklevelet, és elkezdtem a magam újtját járni.

- Elég korán mesterlevelet szereztél.

- Igen. Ez saját elhatározásom volt, mert akkoriban úgy láttam, hogy azzal többre megyek. Azon a 23 évvel ezelőtti mestervizsgán én voltam a legfiatalabb. Ma már eléggé fel van húzva a szakma, a papíroknak kisebb a jelentősége. Ugyanakkor a szakmai tapasztalat még mindig jó cégér. Az építőiparban volt már egy-két válság, amik eddig szerencsére nem veszélyeztették a megélhetésem. Mindig volt munkám.

- Szeretnéd a szakmát továbbadni a gyermekeidnek valamilyen formában?

- Nem ragaszkodom ehhez. A gyerekeknek a saját útjukat kell járniuk. Amúgy is korai erről beszélni, hisz a legnagyobb is csak 12 éves. Úgy láttam, hogy őt a kőműves szakmai kevésbé érdekli. Inkább a kertépítés, kertészkedés. Legutóbb egy komposztálót építettünk együtt.

Szeretem, ha a gyerekeim körülöttem nyüzsögnek. Az sem zavar, ha valamelyik barátja, osztálytársa eljön hozzánk, hisz erre a szőlő tökéletesen alkalmas hely. Játshatnak, rohángálhatnak kedvükre, mi felnőttek pedig grillezhetünk, beszélgethetünk.

- Milyen a kapcsolatod a megbízókkal?

- Sokféle ember létezik. Van, akivel könnyebb, van, akivel nehezebb. Néha küzdeni kell a neten pallérozott ügyfelek „szakmai hozzáértésével”. De alapvetően nem szoktak komoly konfliktusaim lenni. Ha valami nem egyértelmű egy helyzetben, akkor szakmai egyeztetést folytatok az építésvezetővel, és ez rendszerint elegendő a probléma rendezésére.

- Balázs, szinte minden nap látlak téged itt a Kendelnél. Miért hozzánk jársz?

- Mert nemcsak velem, mint vállalkozóval tudtok könnyedén együttműködni, hanem azokkal a hétköznapi emberekkel is, akik betérnek hozzátok mindenféle anyag- és egyéb ismeret nélkül. Én is többször kértem a megbízót, hogy menjen be hozzátok, merjen kérdezni, érdeklődni, szétnézni, hogy milyen széles választékkal rendelkeztek. Ezigdig egyiktől sem hallottam, hogy csalódtak volna bennetek, ahogy én sem. Mindannyiunk sikerének egyik fontos eleme, hogy lépést tudtok, tudunk tartani az újonnan megjelenő anyagok és technikák piacán. Lehetőséget biztosítotok a vállalkozók számára ezen új anyagok és ismeretek megismerésében és megismertetésében egy-egy szakmai megbeszélés, tájékoztatás keretében.

Áldott István

Építőipari cégek részvétele a duális képzésben

A közép-dunántúli régió gazdasági életében meghatározó szerepet tölt be a Fejér Vármegyei Kereskedelmi és Iparkamara. Tevékenységével hazai és a nemzetközi szinten is hozzájárul a térség gazdasági fejlődéséhez, a vállalkozások versenyképességének növeléséhez. Szolgáltatásai között elérhetőek a pályázati és hiteltanácsadások, a Széchenyi Kártya Programok, vállalkozásfejlesztési képzések, jogszabályi tájékoztatók, naprakész piaci és gazdasági információk, üzletfejlesztési programok. Az Enterprise Europe Network vállalkozásfejlesztési hálózat tagjaként széleskörű nemzetközi szolgáltatási palettát is kínál a külpiacok iránt érdeklődő vállalkozásoknak.

Az FMKIK nemcsak partnere, hanem motorja is a térség gazdasági fejlődésének, a műszaki fejlesztéseknek, az innovációnak és a humán gazdálkodás alapját képező szakképzésnek. Tevékenységével hozzájárul a mindenkori munkaerőpiaci igényekhez igazodó szakképzés és felnőttképzés fejlesztéséhez.

A szakképzés terén a kamarák

- duális képzési tanácsadói hálózatot működtetnek, ellenőrzik a gazdálkodó szervezeteknél folyó gyakorlati képzést,
- megrendezik a Szakma Kiváló Tanulója, valamint az Országos Szakmai Tanulmányi Versenyeket,
- a szakmai vizsgákra és ágazati alapvizsgákra vizsgafelügyelőket és vizsgaelnököket delegálnak,
- a pályaválasztást segítve pályaaorientációs tevékenységet végeznek,
- kamarai gyakorlati oktatói képzést és mesterképzést szerveznek,
- megyei munkaerőpiaci kerekasztalt működtetnek, illetve a kiemelt ágazatokban ágazati fórumokat szerveznek.

ISMERKEDJÜNK MEG A DUÁLIS KÉPZÉssel!

Mit is jelent a duális képzés?

A duális képzés (gyakorlatorientált képzés) olyan középfokú szakképzési forma, amely során az intézményben, illetve a munkaerőpiaci szereplőknél, vállalatoknál, cégeknél folyó szakmai oktatás párhuzamosan, egymást kiegészítve történik. Duális képzésben a szakirányú oktatást biztosító vállalatnál a tanuló gyakorlatot szerez, megismeri a vállalati kultúrát, valamint versenyképes tudással és gyakorlattal lép a munkaerőpiacra a tanulmányai befejezése után.

A szakmák jegyzéke megtalálható az ikk.hu honlapon.

Miben különbözik egy duális képzőhely a többi gazdálkodótól?

Tanulók szakirányú oktatásával kizárólag duális képzőhelyek foglalkozhatnak, melyek megfelelnek az előírt feltételeknek. A területileg illetékes kamarai által nyilvántartásba vett gazdálkodó bekerül egy nyilvános, közhiteles hatósági adatbázisba, mely elérhető a www.isziir.hu felületen, a képzőhelyek nyilvántartása menüpontban. A nyilvántartásba vételi eljárás részeként – a helyszíni szemle során – kamarai szakértők ellenőrzik az oktatás személyi és tárgyi feltételeit. Az eljárás részleteiről tájékozódni lehet a Fejér Vármegyei Kereskedelmi és Iparkamara honlapján, a <https://fmkik.hu/index.php/nyilvانتartasba-veteli-eljaras> címszó alatt. Minde mellett a vállalkozások szakmai támogatást kapnak a kamarai duális képzési tanácsadótól a teljes eljárás során a felkészítéstől a képzőhellyé válásig.

Az akkreditált duális képzőhely számára adókedvezmények is biztosítottak.

Miért érdemes részt venni a duális képzésben?

A duális képzés számos előnnyel jár.

A diák a legjobb szakemberektől tanulhatja jövőbeli szakmája alapjait vállalkozói környezetben. A szakirányú oktatást biztosító vállalatnál a tanuló a gyakorlat megszerzésén túl elsajátítja az alkalmazott technológiákat, megismeri a vállalati kultúrát, részt vesz a vállalati projekteknél. Tanulmányai befejeztével versenyképes tudással lép majd a munkaerőpiacra.

A duális képzés kifizetődő a vállalat számára is, mert a diákok bevonásával képes lesz kompetens és már tapasztalt szakembert alkalmazni a későbbiekben. A középiskolákból a munkaerőpiacra kikerült álláskeresők legtöbbször azzal a problémával szembesülnek, hogy a vállalatok fiatal, ugyanakkor szakmai tapasztalattal már rendelkező munkavállalókat keresnek. A duális képzésben szerzett 2-3 éves tapasztalattal a fiatalok részéről is nagyobb az elhelyezkedés esélye, mert a gazdálkodó szervezetek szívesebben foglalkoztatnak olyanokat, akiknek

már van alapvető szervezeti és munkatapasztalatuk. Az igazán jól teljesítő diákoknak szinte biztos az álláslehetőségük az ilyen cégeknél.

Hogyan lehet foglalkoztatni a szakképzésben tanulókat?

A duális képzésben résztvevőkkel szakképzési munkaszerződést kell kötnie a nyilvántartásba vett gazdálkodónak. Ez egy határozott idejű folyamatos munkaviszony, melyre a Munka Törvénykönyve és a szakképzési törvény szabályai vonatkoznak. A szerződés megköthető a szakirányú oktatás teljes időtartamára, illetve egy naptári évben kétszer 2-12 hétre, a tömbösített gyakorlat idejére is. Ez utóbbi legfőképp a technikus képzésben lehet indokolt.

A duális képzés alatt a tanuló munkabérré jogosult, melynek alsó határa havi 100.000 Ft, felső határa 168.000 Ft. A munkabért kizárólag a 18,5%-os társadalombiztosítási járulék terheli, szocho mentes, és 168.000 Ft-ig SZJA-mentes. Ennek a foglalkoztatási formának további előnye, hogy a tanuló a szakképzési munkaszerződés időtartama alatt a társadalombiztosítás ellátásaira való jogosultság szempontjából munkaviszonyban foglalkoztatott biztosítottként minősül: tehát a munkaviszony nyugellátásra jogosító szolgálati időnek, munkabére nyugdíjalapot képező jövedelemnek számít.

Duális képzés felnőttképzési jogviszonyban is folytatható, ezáltal a munkáltató saját dolgozóját is képezheti több formában is. Erre speciális szabályok vonatkoznak.

A felsőoktatásban is lehetséges duális képzési formát választani a felnőttképzési törvény szabályai szerint. Erről információk a www.dualisdiploma.hu oldalon találhatóak.

A duális képzés finanszírozása

A duális képzőhely a gyakorlati oktatás költségeinek fedezetére havonta adókedvezményt érvény

nyesíthet a szocho adónemből (Szocho tv. 17/A.§). Az adókedvezmény mértéke függ a szakmától és az évfolyamtól. A gazdálkodó költségeinek megtérüléséhez a képzési idő teljes időtartamára érdemes szerződést kötni a tanulókkal.

A diák sikeres szakmai vizsgája esetén – ha legalább hat hónapig fennállt a szakképzési munkaszerződés a gazdálkodó szervezettel – a szakirányú oktatás alatt igénybe vett összes adókedvezmény 20%-át visszaigényelheti a képzőhely a szociális hozzájárulási adóból. Ezt nevezzük sikerdíjnak.

Végül a duális képzőhelyeknek a társasági adó-törvény lehetőséget biztosít az adózás előtti eredmény csökkentésére tanulónként, minden megkezdett hónap után havonta, az adóév első napján érvényes minimálbér 24%-ával.

Az elszámolással kapcsolatos tudnivalókról a kamara rendszeresen tájékoztató fórumokat tart a duális képzőhelyek vezetőinek, számviteli és pénzügyi szakembereinek.

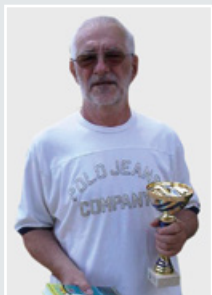
Hol folyik építőipari képzés Fejér vármegyében?

A Székesfehérvári Szakképzési Centrum intézményei közül két iskolában folyik építőipari szakképzés: a Jáky József Technikumban magasépítő technikus, valamint útépítő, vasútépítő és -fenntartó technikus szakmában; a Vörösmarty Mihály Technikum és Szakképző Iskolában pedig ács, burkoló, kőműves és festő, mázoló, tapetázó szakmában. A vármegyei tanulók a Dunaújvárosi Szakképzési Centrum által fenntartott Dunaújvárosi SZC Hild József Technikum, Szakképző Iskola és Szakiskola által meghirdetett képzéseket is választhatják.

A Fejér vármegyei építőipari vállalkozások ezekkel az intézményekkel partnerséget alakíthatnak ki, így rendszeresen fogadhatják az építőipari szakmát tanuló fiatalokat annak reményében, hogy tanulmányaikat követően az adott duális képzőhelyen maradnak munkavállalóként.

KERÉKBETÖRT AMERIKA

A Sclerosis Multiplex betegségben élő emberekre való figyelemfelhívás céljából szervezett „1 ember, 2 keréken, 3 Amerikán át” elnevezésű karitatív célú kerékpáros expedíció.

A szerzőről:

Mészáros János

Könnyű- és nehézbűvár, hosszútávfutó és ultratriatlonista. Az első három magyar között teljesítette az Ironman-versenyt három alkalommal, majd a kétszeres, a háromszoros, a négyszeres és az ötszörös távú ultratriatlon-versenyt. A világon elsőként teljesítette a tízszeres Ironman-távot 1992-ben.

A föld legtávolabbi városából, az argentinok által csak a világ vége elnevezéssel illetett Ushuaiából 1997. március 16-án indultam, amikor is délelőtt tíz órakor kimentem a szárazföld legdélibb pontjára, s a bicikli hátsó kerekével a **Beagle-csatorna vizéből elindultam**. A nemzeti lobogónk és az SM zászló mellett elhangzott a magyar himnusz, majd a pedálra téve a lábamat, elstartoltam, és 109 nap múlva 22.610 km megtételével elértem az alaskai Prudhoe Bay-t.

Ezzel kezdetét vette, hogy délről észak felé indulva hosszában szeljem át Dél-, Közép- és Észak-Amerikát. Tarisznyámban az SM-es emberek által készített hamuban sült pogácsa és a lyukas húszfilléres mellett ott lapult egy becses levél is. Ezt azok a betegek írták, akikért útnak indultam. Ők hiszik, hogy fontosak valakinek, s ha nem is kaphatják vissza megrokkant egészségüket, legalább élhető életet élhetnek, talán megálítható lefelé tendáló „rokkantkarrierjük”, és újra

munkaképesek, hasznosak lesznek. Hiszik, hogy gyógyíthatatlan betegségük ellenére sincsenek magukra hagyatva. Meggyőződésük, hogy a csoda az emberben lakozik, s vannak, akik képesek arra, hogy ezt felszínre hozzák, tettükkel utat nyissanak a segítő szándéknak. Legnagyobb ellenségük ugyanis a hallgatás, az az állapot, ha süket közöny veszi körül őket. Pedig nem kérnek sokat, csak egy kis odafigyelést, olyan rehabilitációs intézményt, amelyben speciális tornát kapnak, szakképzett személyzet figyel arra, hogy izmaik ne zsibbadjanak, ne veszítsék el járóképességüket, s az idő múltával is képesek legyenek arra, hogy kiszálljanak a kerekesszékből, kimehessenek a kertbe, vagy legalább arra, hogy megfésülködhessenek, megfogják az evőeszközt. Szeretnék elkerülni a teljes kiszolgáltatottság állapotát.

Ezen cél eléréséhez segítséget kaptam a Nemzetközi Vöröskeresztől, akik szerveztek médiatalálkozásokat az utam során érintett településeken

az ottani hendikepes embereknek megjelenési lehetőségeket biztosítva. Az útvonalat a földrészek nyugati partján lévő pán-amerikai útra terveztem napra, órára beosztva a terepviszonyok figyelembevételével. Az utamon végigkísértek Sámson Emil székesfehérvári autószerelő és Karl Vogelaar holland orvos barátaim egy itthon általunk lakóautóvá átalakított, kissé öreg VW T2-es autóban. Velünk tartott még egy 3 fős médiacsapat is, akiknek szintén az Emillel kétkezi munkával átalakítottunk egy ugyanilyen autót. Az autókat és a Szipola Antal székesfehérvári Vitál Klub tulajdonosa közreműködésével beszerzett (és az ausztráliai sivatagi kerékpározásomnál már jól bevált) országúti és montainbike kerékpárokat Amsterdamból hajóval szállították el Buenos Airesbe, mi pedig repülővel mentünk utánuk, ahonnan 4000 km autózással értünk el Tűzföldre, de nem zökkenőmentesen, ugyanis a médiások túlhajtották az autójuk motorját. Már Buenos Aires határában az árokon túl teljes generálózásom kellett átesnie az autójuknak.

A **Tűzföld** útjai kövesek, jelzés nélküliek, ezért csak a montainbike-kal (MTB-val) tudtam haladni. A Magellán-szoroson komphajóval átkelve már az argentin pampákon tekertem, továbbra is csak a MTB kerékpárral. Néhol már az országúti kerékpár is használható volt. Az egyik benzinkútnál a benzinkutas odaérkezésünkkel éppen egy tatut pucolt az ebédhez.

Argentínából Chilébe való átjutásomkor az 1314 m magasán fekvő Samoré hágóra fel többször is tolnom, vagy a vállamon kellett vinnem a kerékpárt, mert a vízmosságokon alig lehetett átjutni, majd a hágó tetejéről már az út minősége elfogadható volt, de a nagy sárfelhordások és a szitáló eső miatt mire elértem az argentin-chilei határállomásra, már szinte egy sáremler voltam. Így érkeztem Osornoba húsvét nagypéntek délutánján.

Los Angelesben a helyi vöröskeresztesekkel való találkozásunk szinte mesébe illő volt. A főúttól kis kitérővel élelmiszerboltot keresve megálltam egy útkereszteződésben, és egyszer csak hangos (hanos, hanos) kiáltásokra lettünk figyelmesek, mire rájöttünk, hogy ez nekem szól (ugyanis a spanyol beszédben a 'J' betűt 'H'-nak ejtik). A Chilei Vöröskereszt az általunk elküldött úti tervünket, kalendáriummunkat megkapták, és már vártak bennünket. Ekkor találkoztunk azzal, hogy bennünket komolyan vesznek, és ez arra sarkallt, hogy a tervezett időpontokat szigorúan tartsam be. Vacsorával és szállással vártak bennünket, és jó volt ilyen kedves emberekkel találkozni.

Santiagoban a chilei magyar nagykövet „nagylelkű” fogadtatása is maradandó volt. Ő egy zacskó chipset és ásványvizet tett elélem. Santiagótól az **Atakama-sivatag** bejáratáig a Csendes-óceán partján vitt az út. Gyönyörködhettem a csodálatos óceánpart látványában, és keresztül-kerékpározhattam elhagyott halászfalvakon és nyomorban élő emberek életkörülményeinek látványában.

Megerkeztünk a híres-hírhedt Atakama-sivatagba, amelytől még a chilei emberek is nagyon féltettek bennünket a nagy hőség és az útonállók gonoszága miatt. Még jó, hogy ez a hatalmas homokba süllyedő, figyelmeztető kezet Antofagostánál a sivatag északi bejáratánál láttuk csak meg, így már kiérve a sivatagból, nem is volt olyan félelmet keltő.

A **Chile-Peru** határállomás is maradandó élményt adott. Chiléből kiléptettek, de nem enged-

tek be Peruba, és nem értettem, hogy miért kell nekem a tűző sivatagi napon több mint 1 órát várakoznom úgy, hogy nulla forgalom van a határnál. Egyszer csak egy csoport jött felém egy hatalmas vörös rózsa csokorral a kezükben, és hatalmas ovációval üdvözöltek bennünket. Ők a perui Tacna város Vöröskereszt fogadóbizottsága volt. Innen szinte díszkíséretben kerékpároztam Tacnába, ahol nagyon sok ember gyűlt össze miattunk.

Tacnából úgy indultunk el, hogy Moquequa városba nem megyünk be, hanem igyekszünk minél gyorsabban haladni, mert úgy éreztem, hogy rengeteg időt veszítünk a találkozások során. Meglepetésünkre 40 km-re eléink jöttek autóbusszal a moquequai kerékpáros csapat a vöröskeresztes vezetőkkel, mert a tacnaiaktól hallottak szándékunkról. Együtt kerékpároztam be a csapattal a kisváros főterére, ahol rengeteg ember fogadta az expedíciós csapatunkat.

Limába érkezésünk előtti éjszakát Nasca településen töltöttük. Nekünk sajnos nem volt időnk arra, hogy másnap repülőről megnézhessük a híres Nasca vonalakat, még a médiacsapat ezt megnézhetné. Nagyon korán elindultunk, hogy még a déli órákban elérhessünk Limába, ahol a magyar tiszteletbeli konzul várt bennünket. A perui vöröskereszt is évfordulós ünnepséget tartott, melyre díszvendégként meghívtak bennünket, és én pedig a 49. születésnapomat ünnepeltem.

Reggel 4 óraker kellett indulnom, mert a vöröskeresztesek úgy ítélték meg, hogy a korai indulással a városszéli piacon kockázatmentesen át tudnak kísélni. Így is félelmetes volt a bizonytalan külsejű emberek és a patkányok között lavírozva biciklizni. Limától 70 km-re egy nagy magyar zászlóval vártak bennünket egy útkereszteződésben, ami egy nagy meglepetést szerzett, ugyanis az ex-

pedíció tagjainak sportruházatát biztosító Kappa sportáruház vezetője várt bennünket azzal, hogy a kalendáriumban szereplő időponthoz képest 5 perccel később, de azzal vigasztalt, hogy ennél sokkal többet késnek a vonatok Magyarországon. Az egész napot velünk töltötték, és ettek olyan kajákat, amilyeneket mi készítünk az út során. (Nem találták túl laktatónak, és feltették azt a kérdést, hogy ezzel miként tudtunk elérni eddig is).

Elérkeztem a már várva várt **Ecuadorba**, de nem ilyen körülményekre számítottam. Kosz és káosz vett körül bennünket. Minden belépési engedélyért pénzt kértek, és mindenki segíteni akart, de csak pénzért. Ettől függetlenül nagyon vártam, hogy átléphessek az Egyenlítő vonalán, mert ez lélektanilag nagyon fontos volt nekem (kerékpárom első kereke és a bal lábam az északi, a hátsó kereke és a jobb lábam a déli földtekén). Ecuador-Kolumbia határ. Tartással és félelemmel gurultam át, de nem kellett volna, mert a hétköznapi emberek itt is segítőkészek és barátságosak voltak még ott is, ahol tüntetésekbe ragadtunk.

Sokszíniú ország, ahonnan nehezen szabadultunk. Indulásunkkor még működött a Cartagena-Panama közötti kompjárat, de mire odaérkeztünk, már megszűnt, és teherhajót kellett találnunk ahhoz, hogy az autók átjuthassanak **Panamába**, ugyanis a pán-amerikai utat nem építették ki, melyre több indokot is kitaláltak. 11 nap alatt sikerült megszervezni az átjutást. Az autók teherhajón, mi pedig repülővel mentünk Panamába, ahol a panamai magyar konzul már várt bennünket.

Két nap alatt sikerült az autókat visszakapni, és a hosszúra nyúlt pihenés után megkezdhettem ismét a kerékpározást. Nagyon megszenvedtem a viszonylag rövid, Costa Ricáig tartó kerékpározást, de itt a határon találkoztunk pár autóversenyzővel, akik a Panama-Alaska ralin indultak.

Costa Ricába érve megtapasztaltam az iszonyú páratartalomban való kerékpározás gyötrelmeit,

és a dzsungelben haladó út félelmet keltő érzését. Félttem az útra tévedt kígyóktól és az útszéli magas növényzeten lévő bogaraktól, pókoktól.

Nicaraguába az autóink és a kerékpárom teljes fertőtlenítését és a kellő mennyiségű pénz kifizetését követően bejutottunk. Az utak minősége borzalmas volt. A gyerekek azzal kerestek pénzt, hogy az iszonyatosan nagy kátyúkat javították. Amikor meglátták, hogy közeledik egy autó, akkor hirtelen elkezdtek betölteni homokkal, és mire odaért az autó, már nyújtották is kezüket a munkadíjukért. Mi is fizettünk ilyenekért. Ilyen, a képen látható kordékkal szállítják a bizonytalanul kinéző árukat a piacra.

Nicaragua-Honduras határához a zárás előtt 5 perccel érkeztünk, de már nem engedtek át bennünket, hanem a határfolyó hídján kellett reggelig várakozni. Az biztos, hogy a legnagyobb figyelemmel voltak irántunk, hiszen 5-6 katona felügyelt ránk, és még a WC-re is fegyverrel kísérték át a hondurasi oldalra, ugyanakkor a helybeliek szabadon jöttek-mentek egyik országból a másikba. Honduras gyorsan keresztülhaladtunk, mert csak 90 km-et kellett megtenni, de a kétszeri határ ki-be léptetésünk rengeteg időt és pénzt nyelt el.

El Salvador és Guetemala elszegényedett országok. Nagyon siettem ezeket elhagyni, mert mindent kiszámíthatatlannak éreztem. Orosz Zil teherautók. Katonai ellenőrzések lépten-nyomon.

Mexikóba érve az volt az első, hogy elvették tőlünk az emlékebe szánt, frissen kivágott bambuszunkat, fertőzésveszélyre hivatkozva. Az óceánpart csodálatos, de a legtöbb helyen nagyon szegényes.

USA (Arizóna, Kalifornia, Oregon, Washington államok)

Kanada (British Columbia, Yukon államok)

A csodálatos Fraser-kanyon mentén vezetett az út British Columbiában, majd a gyermekkoromat meghatározó Jack London könyveiben

olvasott helyszíneit látva magam előtt az aranybányászok útján mehettem végig. A szívem is gyorsabban vert, amikor az útjelző táblán olvastam, Klondike, Yukon ....

Alaszkában elértem és átmentem a Yukon folyón, és keresztülmentem az északi sarkkörön is.

Utam végéhez érve a kerékpárom első kerekével beleérkeztem az északi Jeges-tenger vízébe, és ezzel teljesítettem a vállalt feladatot.

Miért kell ekkora attrakció egy dal előadásához?

Karinyth Frigyes „Cirkusz” című novellájában kaptam meg erre a választ:

Karinyth hőse szívszakadva vágott a cirkuszba, de talán éppúgy a hegedűre. Mivel előbb kapta meg a hegedűt, komponált egy éneket. Ezt szeretne volna eljátszani, ám senkit nem érdekelt. Hosszasan, heteken és hónapokon keresztül gyakorolt – valami egészen más. Végre ott állt a színpad szőnyegén, felmászott egy létrán négyemeletnyi magasságba. Erre jött egy vaslábú asztalka, három szék egymás tetején és egy hatalmas kocka, végül a pózna, melyen felkúszott az építmény tetejére. Ekkor, felhasználva a rémület csendjét, mely odalent kítátotta a száját, s marokra fogta a szíveket, lassan és remegve játszani kezdte a melódiát, amit régen, nagyon régen hallott egyszer zengeni és zokogni a szívében.

Sajnos ilyen mutatványok nélkül ma senkit nem érdekel a dal, legyen az bármilyen gyönyörű is!

VENDEL ÉS A PIROS TRAKTOR

Vendel éppen azt álmodta, hogy... alszik. Ez nagyon meglepte. Még álmában is csodálkozott, mert soha senkitől nem hallotta, hogy ilyesmit álmodott volna. Látta önmagát, amint fekszik az ágyában, a kis háza falai között. Egyszer mintha magasról nézett volna le a házra, aztán belibbent a szobába, és azt nézte, hogyan szuszog az ágyban. Nagyon meglepődött: „hát ilyen vagyok, ha alszom?” Nem csodálkozott azon, hogy a nagy csodálkozás miatt felébredt.

Az álmokép szélei vibrálni kezdtek, elmosódtak, előbb csak a ház tűnt el, aztán a szoba falai, de még egy nagyon rövid ideig látta magát a kis ágyán, még a takaró piros színe is látszott, aztán elröppent minden. Mielőtt kinyitotta a szemét, már hallotta is a madarak csicsérgését. Meg valami furcsa zajt, ami közeledett, és mind hangosabb lett.

Felült az ágyon, szemét az ablakra meresztette. Az a dübörgés már nagyon közel volt, sőt, a föld is belerengett. Mielőtt ijedten kiugrott volna az ágyból azt visítva, hogy „Segítség, földrengés van, fejemre dől a ház!” - az ablak előtt eldübörgött egy ... traktor. Valamivel nagyobbnak tűnt, mint amelyeket eddig látott. Piros volt, és nagyon gyorsan haladt. A hangja pedig betöltötte nem csak ezt a szobát, de biztosan hallották a falu összes házában.

Vendel kiugrott az ágyból, szaladt a fürdőszobába, aztán a konyhába. Maga sem tudta, miért ismételteti folyton: „Traktor, traktor...” Mióta tudta, hogy a faluban van valahol egy ilyen jármű, nem nyugodhatott. Ugyan most csend volt, valami mégis azt súgta a mackónak: az a nagy, piros és erős valami itt van tőle nem messze. Gyorsan, kapkodva evett. „Nagy, piros és erős, és megláthatom, ha akarom. Akár meg is érinthetem!” - ezek a gondolatok jártak a fejében szünet nélkül.

Reggeli után úgy érezte, nem várhat tovább. Az a traktor dolog nem ment ki a fejéből, nem is tudott másra gondolni, mióta látta. Lehet, hogy az még az álom része volt? Azt is csak álmodta, hogy egy traktor ment el a ház előtt, de közben úgy igazán nincs is semmilyen traktor? Kavarogtak a gondolatai. Mindenesetre nem nyughatott, hát felkekedett. Gondosan bezárta a házat, búcsút intett kutyájának, Bögrének. A kis eb farkát csóválva nézett gazdája után, és ahogyan Vendel egyre kisebbedett a járdán, a kutya annál ritkábban csóválta a farkát. Amikor Vendel befordult a sarkon és eltűnt a szeme elől, a kutya lefeküdt a kapunál és várt.

Vendel a falu széle felé igyekezett, és jól számított. Egyszer csak megpillantott valami pirosat, és minél közelebb ért hozzá, az a piros folt úgy lett egyre inkább traktor. Tehát mégsem álmodott, az ott tényleg egy szép nagy traktor. Valami sárgászöld is volt mögötte, de a mackó arra nem ügyelt. Törtetett a jármű felé, ami most csendesen pihent. Néhányan már álltak ott, ők is azt nézték. Vendel illően köszöntötte őket:

- Szevasztok! Mit nézünk, mit nézünk? - kérdezte kedélyesen. A többiek: Lónya koma, meg Agaras, és Nyúlfej - összenéztek és máris sorban, ugyanúgy szóltak neki vissza:

- Hát csak traktort nézünk, traktort nézünk...
- Csodáljuk a nagy pirosat.
- Ez egy traktor, időben szólok...
- Nem lehet könnyű elvezetni.

Vendel kidüllesztette a mellét:

- De nem is lehet nehéz!
- Te már vezettél ilyent? - kérdezte Lónya koma pislogva. Mindig ezt csinálta, ha valamit nem értett. Vendel ismét teleszívta magát levegővel, hogy nagyobbnak látszódjon, mint amekkora, és megfontoltan válaszolt:

- Természetesen. A kisujjamban van az egész. Agaras úgy tett, mint aki odahajol Vendel kezéhez, nézi a kisujját, aztán megkérdezi: - És belefér a kisujjadba az a nagy traktor? Vendel csak legyintett, az efféle tréfáktól ő még

csak nem is mosolygott. Nyúlfej viszont vigyorgott:

- Semmit sem tudsz, te kis medve.

A „medve“ szót úgy ejtette ki, hogy az maga volt egy nagy sértés. Mintha azt mondta volna: „mosogatórongy“ vagy „személtapát“. Vendel rögtön felfortyant:

- Nyúlfej koma, velem nem lehet viccelődni! Ha azt mondtam, hogy vezettem márilyent, akkor az úgy is van.

Kicsit megijedt a saját szavaitól. Vezetni azt az óriást? Ott álltak mellette, és talán a többiek is úgy érezték: eltörpülnek, olyan hatalmas. Kicsik ők ehhez! Nyúlfej tovább vigyorgott gúnyosan. Agaras megvakarta a fejét:

- Elhiggyem, ne higgyem? - az égre is felnézett, mintha onnan várna választ, aztán döntött: - Nem hiszem. Te még egy talicskát sem tudnál elvezetni.

Lónya koma megszemlélte a traktort, ehhez a fejét magasra kellett tartania, aztán látványosan Vendelhez fordult a tekintetével szinte a poros földön kereste a mackót. Majd megcsóválta a fejét:

- Nem bírnl el vele.

Vendel mackó csak egy pillanatig gondolta, hogy ezek most cukkolják őt, de ezt rögtön el is felejtette. Most már nem volt visszaút. Nem hátálhat meg! Nem mondhatja hirtelen, hogy „bocs, igazatok van, csak a szám járt, de még életemben nem is álltam egy traktorhoz ilyen közel, nemhogy vezettem volna“. Akkor talán egy jót nevetnek mind a négyen, és kész, ennyi.

De valami örült dolog mozdult meg Vendelben. Mi van, ha tényleg tud traktort vezetni? Nem lehet az olyan nehéz! Minden jobb, falusi gazda képes rá, hát ő ne lenne? Gondolt egyet, de már nem gondolt kettőt. A döntése megszületett. A traktor mellé lépett. Felnézett - hej, de magas van az első foka a létrának, amelyiken a traktorvezető felmegy! De egyik elülső mancsával már markolta a meleg fémrudat, aztán felkapaszkodott mind a három fokon. Az ajtó nyitva volt. Mielőtt beült és magára csukta az ajtót, még lepillantott. És amit látott, az nagy örömmel, sőt büszkeséggel töltötte el.

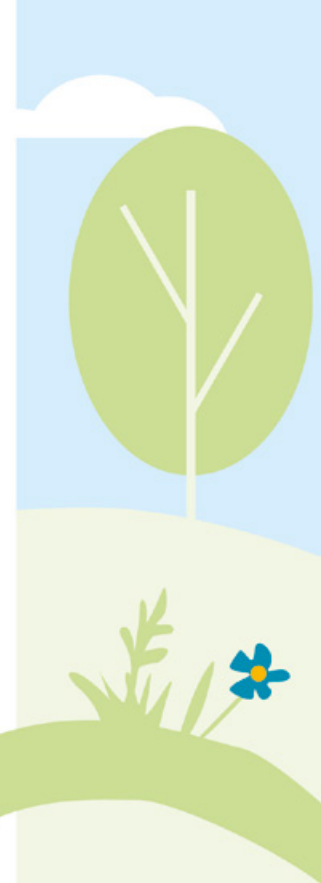
Nyúlfej, Agaras és Lónya koma döbbenet néztek utána, fel, a magasba. Most ők álltak felszegett állal, szinte az égbe néztek. Oda, ahol Vendel volt most az úr. Már talán nem is traktort, hanem őt csodálták! Nagyon magabiztos arcot vágott, egyben megsemmisítő is volt a pillantása: „Csak bámuljátok a mestert, ti, akik nem tudtok traktort vezetni!“

Már nem gondolt arra, hogy ő sem tud. Elhelyezkedett az ülésen, látta, hol az indítókulcs. Abban biztos volt, hogy azzal kell beindítani, ettől felbőg majd a motor. És ott az a nagy kar, amivel váltani lehet a sebességet.

Hát indított. A traktor rögtön rezegni-rázkódni kezdett, a motor nem is volt nagyon hangos, a távolabb álldogáló falusiak oda sem néztek. Ettől Vendel egy kis bátorságra kapott. Igaz, a lábával alig érte el a pedált, azt a baloldalit, mert úgy hallotta, azt kell lenyomni, ha sebességet akar váltani. A tudása itt véget is ért...

De a kart előbbre nyomta. A traktor elindult, de lassan: Vendel érezte, hogy valami teher is lehet rajta, ami lassítja. Hátranézett és megrémült: az a sok széna, amit előbb a traktor mögött látott: jött vele! A pótkocsik!- gondolta rémülten. A traktor azonban már ment, bár lassan, vontatta a két pótkocsit is. A kis mackó rémülten kapaszkodott a kormányba, a legszívesebben már visszacsinálta volna az egészét. Főleg amikor megértette, hogy nem tudja irányítani a járművet! A ő két mellső mancsa nem volt elég erős, hogy fordítson a kormánykeréken. A traktor néhány méter után már az árokponton ment, aztán megbillent Vendel világa. A falu, az út most hirtelen balra dőlt, csak sejtette, hogy ezt teszi a traktor is. Most már csak kapaszkodott volna a volánba, de a traktor ment előre, mindinkább bele az árokba, dőlt oldalra, dőlt... És mögötte a két pótkocsi is!

Ez volt a szerencse. Mert a traktor félig ferdén maradt az árok szélén, de az első pótkocsiról a szénabálák, amiket még nem kötözték le, kezdtek lecsúszni... és csúszott ám Vendel is! Az ajtót az előbb nem csukta be jól, ennek most örült volna, ha jut rá ideje. A nyitott ajtón át ő is kidőlt az ülésből, az árok

Írta:
Nemere István

egyre közelebb volt, rohamosan nőtt a szemében, aztán a füves földre huppant. Érezte, hogy valami jön mögötte...

A szénabálák voltak, szerencsére kicsik és könnyűek, de sok. A traktor már nem ment tovább, a belőle kiesett kis medve hátára meg sorban több bála is pottyant. Nyúlfej, Agaras és Lónya koma egy pillanat alatt eltűntek a környékről, hárman háromfelé futottak, nehogy őket is elővegyék a baleset miatt. Valaki nagyot kurjantott, többen szaladtak máris a traktor felé. A széna szerencsére eltakarta a medvét. Amikor az emberek odaértek, nem a lehullott bálákkal, hanem a traktorral foglalkoztak. Próbálták lecsatolni róla a pótkocsikat, a gép gazdája meg óvatosan bemászott a vezetőfülkébe és igyekezett a járművet visszavezetni az útra.

Ezalatt Vendel érezte, hogy a szíve a torkában dobog, erősen lihegett, félt és szabadulni akart egyszerre. Szerencsére még senki sem foglalkozott a szénával, hát egy kis időt nyert. Kimászott a bálák között, körülnézett. Láta, hogy akik ott voltak a falu szélén, azok most mind nekifeszültek a járműnek, hogy segítsenek kitolni az árokból. A pótkocsit már lekapcsolták róla, hangos kiáltásokkal biztatták egymást:

- Most!
- Lök meg, erősen!
- Háromra toljátok: egy, kettő, három!

Vendel lelökte magáról az utolsó kisbálát, ami akkora volt, mint ő maga, és még egyszer körbepillantott. Senki sem ügyelt rá, hát négykézláb átszaladt a pótkocsi alatt a másik oldalra, ott felegyenesedett, és máris ment az utcán.

Mint akinek semmi köze az egészhez! Igyekezett olyan arcot vágni, mintha azt mondaná: „Nahát, felháborító, hogy egyesek miket művelnek! Képesek árokba hajtani egy traktorral!”

Csak akkor vette észre, hogy szénaszálak lógnak a bundáján. Ezeket gyorsan leszedte, és sietve elhúzott hazafelé. Közben úgy, de úgy dobogott a szíve... Csak amikor már hazaért, nyugodott le kisé. Még az is eszébe jutott, hogy levetkőzik és visszafekszik az ágyába, és úgy tesz, mint aki tegnap este óta alszik... De erre nem volt szükség. Senki sem kereste. Bögre is hallgatott. Vendel azt kívánta, legyen ez a traktor-ügy csupán egy rossz álom.

Megfogadta, hogy soha többé nem megy traktor vagy másmilyen mozgó, zakatoló gépezet közelébe sem, nemhogy bármelyiket vezetni próbálja. És azt sem hagyja, hogy a barátai - vagy inkább az ellenségei? - mert picit bizony haragudott rájuk is, ilyen kalandba ugrassák bele. Békésen kortyolta a kakaóját, és csendesen dörmögött magában. Most már nem is értette, hogyan tehette? Hiszen őt mindenki jólnevelt, csendes mackónak ismeri. „És az is vagyok”, gondolta így estefelé, amikor az utolsó szénaszálat is kiszedte a bundájából.

